

[Aksel Larsen.]

har haft et Fortilfælde af den Slags. Der havde været en Demonstration i Landsretten ved Behandlingen af Sagen mod Nakskov-Arbejderne. En Række Arbejdere havde som Protest mod Statsadvokaten sunget „Internationale“ i Retslokalet og var blevet vist ud. Saa skulde Politiet finde, hvem det var, for at de kunde blive straffet, og nu anede man ikke, hvem det var, men Chefen for det politiske Politi, Andreas Hansen, tog i sit Kartotek vilkaarligt en Række Navne paa Kommuniste og lod dem tilsiige til Forhør. Der var ikke Tale om, at Politiaadvokaten tog hjem til dem og høfligt uds purgte dem; de blev tilsagt til Forhør og i Forhøret behandlet som overbeviste Forbrydere, indtil de havde bevist deres Alibi, og hvem der ikke kunde bevise sit Alibi, blev sigtet for den Forbrydelse, der var Tale om.

I det her foreliggende Tilfælde gaar det ganske anderledes til. Man kommer ikke og forlanger, at det ærede Medlem Hr. Pürschel skal bevise sit Alibi; der er heller ikke Fare for, at man vil sigte ham, selv om han ikke var i Stand dertil. Nej, der er netop Forskel paa, hvordan de bestaaende Lovte praktiseres over for Kommuniste og over for andre, og det er det bedste Bevis paa, at Regeringen har formaet at haandhæve den bestaaende Lovgivning og anvende den i det kapitalistiske Samfunds Interesse.

Saa er der imidlertid det, som i Virkeligheden er Hovedsagen, og som det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen saa vidt muligt søgte at gaa uden om, nemlig Spørgsmaalet: Hvorfor kommer disse Lovforslag? Hvad er Baggrunden for dem? Hvad er Hensigten med dem?

Naturligvis er der ingen, der tror paa, at det er af Frygt for de omtalte Papirskugler, der er kastede paa Børsen. Hvis det er rigtigt, hvad „Social-Demokraten“ har skrevet om Nazisterne paa Stationsvej — og den maa jo kunne bevise det —, saa er der jo en pragtfuld Hjemmel for Ministeren og for Politiet til at skride ind. Det er ikke tilladt at have Knojern, raffinerede Staalknipler og lignende Vaaben. Man har paa „Social-Demokraten“'s Redaktion Bevis for, at disse Nazister er Lovbrydere; men der skrives ikke ind over for dem og det til Trods for, at den bestaaende Lovgivning hjemler al mulig Ret dertil.

Altsaa den Bevisførelse duer ikke. Men det, der er Sagen, det er den kolossale Uro, der i al Almindelighed er i Befolkningen som Følge af Krisen. Vi, der har

fulgt Regeringens Krisepolitik gennem 4 Aar, har set, at denne Krisepolitik har haft en ensidig Linie, beregnet paa et fordrye Befolkningens Livsformødenheder, paalægge tunge, indirekte Skatter og ved politimæssige Forholdsregler at forsøge at opretholde Ro og Orden her i Landet.

Det er ikke lykkedes at afhjælpe denne Krise paa noget Omraade. Vi behøver blot at tage det sidste Kriseforlig. Det kom, efter at man i Foraaret havde forkyndt, at nu var Cirkelns Kvadratur fundet, at Foraarets Kriseforlig havde reddet hele Situationen. Saa kommer Efteraarets Kriseforlig, vedtaget i December, og man siger: Nu sker det, nu løses Landbrugskrisen; eller som „Politiken“ sagde det: Det er det fjerde og det skal være det sidste Kriseforlig; herefter maa Landbruget klare sig selv.

Det er en Maaned siden. Og hvor er Landbruget henne i Dag? En Del af Landbrugerne har sikkert faaet Hjælp gennem dette Kriseforlig, den Del nemlig, der profiterer ved Kornprisernes Forhøjelse. Men den øvrige Del af Landbruget, som er henvist til at købe Korn, hvordan har den det? Man gennemførte en Forhøjelse af Smørprisen paa 35 Øre pr. kg og erklærede, at dette var nødvendigt for at hjælpe Bønderne ud af Krisen — saa faar de en hel Bunke flere Penge mellem Hænderne. Hvordan er Virkningen af det? Virkningen er, som vi har forudsagt, at hvert Kriseforlig bringer ny Krisetilstand frem og forlanger ekstra Kriseforanstaltninger efter sig. Bønderne er slaaet ud af Smørprisen paa Verdensmarkedet, som Følge af, at Danskerne nu spiser mindre Smør . . .

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem bør i højere Grad holde sig til de foreliggende Lovforslag.

Aksel Larsen: Saa vidt jeg har forstaaet, er det første Behandling, vi befinder os ved. Vi skal altsaa tale om Lovforslagene i Almindelighed, herunder ogsaa den økonomiske og politiske Baggrund for disse Forslag. Saa er det umuligt ikke at komme ind paa de økonomiske Forhold her i Landet, som fremkalder Uroen i Befolkningen. Disse Lovforslag er jo et Led i Regeringens almindelige Krisepolitik og kan heller ikke skilles ud herfra.

Naar jeg nævner Smørprisen og Kriseforliget i December, gør jeg det ikke, fordi jeg har særlig Lyst til at beskæftige mig dermed, men fordi ganske afgjort Faldet i Smørprisen og den deraf skabte Uro ud over